

SUOMEN ALIUPSEERI

NÄYTENUMERO
JOULUKUUN 20 PÄIVÄNÄ

1929

Suomalainen aliupseeri

tarvitsee itselleen

Hakkapeliitan

vuosikerta Smk. 75:—

lukemistokseen ja seuratakseen suojeluskuntajärjestön henkeä ja toimintaa.

Asiamiehiä otetaan

Taistelijan

vuosikerta Smk. 30:—

ammattilehdexseen, pysyäkseen kehityksen tasalla

Asiamiehiä otetaan

Suojeluskuntalaisen Muistikalenterin v:lle 1930

Hinta Smk. 15:—

vuoden käytäntöä varten. Kalenteri sisältää erikoistietoja sotilas- ja suojeluskuntahenkilöille.

Yksi myyjä otetaan kuhunkin joukko-osastoon.

Saatavana myös kirjakaupoista.

Asiamiehenä toimien voitte ansaita sievoiset sivutulot itsellenne.

LAHJAESINEITÄ

erikoisen sopivia ja arvokkaita, löytyy runsas valikoima halvoilla hinnoilla.

Pohjolan Kello ja Kulta O.Y:ssä

HELSINKI

Mikonkatu 3. Pohjolan talo.

NAUTTIKAA PAULIGIN
KAHVIA
PRESIDENTIN LINNASSAKIN
KÄYTETÄÄN SITÄ

„PARASTA VIIMEISEEN PISARAAN”
PAULIG

Satamakatu 11 — Helsinki

SOTILASVALOKUVAAJA

Toivo Hämeenheimo

Suurittaa ryhmä-, yksityis- y. m. valokuvausta maamme eri joukko-osastoissa

Ensiluokkainen työ,
halvat hinnat ja
nopea toimitus.

Toivo Hämeenheimo

HELSINKI

Postitoimisto

SUOMEN ALIUPSEERI

SUOMEN ALIUPSEERILIITON ÄÄNENKANNATTAJA

Vastaava toimittaja vääpeli Pekka Leikkanen

v. a. toimituksen osoite:

Helsinki SVK Puhelin 24801

NÄYTENUMERO

JOULUKUU

1929

LAIVASTOLEHTI

meripuolustus- ja merenkul-
kuharrastuksen herättäjä
ja vaali ja kuuluu
jokaiselle maan-
puolustajalle

KONTTORI

Snellmanink. 13

Puh. 24981

SISÄLTÖ:

Kansikuva: Tykinammuksen lau-
keaminen Suomenlinnan valleilla.

Aarne Sihvo: Taipaleelle lähtevälle.

Arvo Suominen: „Maassa rauha, ih-
misillä hyvä tahto.

Toimitus: Suomen Aliupseeri.

Joh. Björklund: Aliupseerin suh-
tautumisesta miehistöön.

V. Manninen: Puolustuslaitos ja
rauhanaate.

Eino Virkki: Aliupseeriston merki-
tys puolustuslaitokselle.

Vääpeli Nasta: Vääpelin kanssa kyl-
pemässä.

Siviilimies: Älkäämme unohtako
hiihtämisen jaloa taitoa.

M. S—i: Aliupseerit ja vaimoväki.

Y. Komonen: Aliupseerit.

O. Toimela: „Herää Suomi”.

Toivo Uskola: Säästäväisyyden
avulla luodaan onnellisempi tule-
vaisuus.

Kirjapaino-Osakeyhtiö

ALFA

HELSINKI

Snellmaninkatu 13

Puh. 26013.

Ensiluokkaisia painotöitä yk-
sinkertaisimmista käynti-
korteista vaativimpiin
moniväri-offset-
painatuksiin

Vihdoinkin miehillemme oivallinen paitakangas

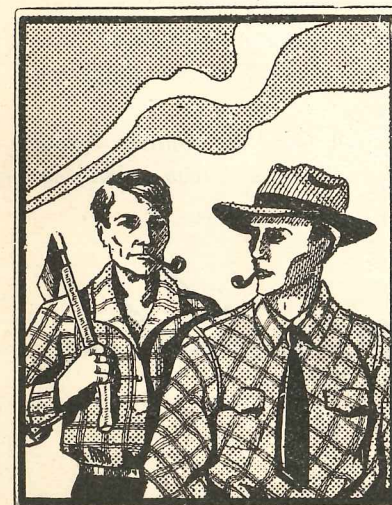
Meidän maassamme, Pohjolan kylmässä ilmanalassa, on
kaivattu sopivaa kangasta, josta voisi tehdä työ- ja ur-
heilupaitoja ja puseroita miehille. Meidän

KANADALAISEMME

täyttää nyt tämän tähän asti „tyhjän tilan”. Ja täyttääkin
hyvin! „Kanadalainen” on kotimainen kangas, joka on
valmistettu samalla tavalla kuin Amerikassa niin suosittu
miesten työpaitakangas.

Ottakaapa selvä asiasta! Teettäkää
yksi paita kokeeksi „Kanadalaisesta”.

VAASAN PUUVILLA

Taipaleelle lähtevälle.

Elämänohjeita tielle työntäytyvälle Suomen Aliupseeriliiton äänenkannattajalle.

Armeijan aliupseerien toisiinsa lähentäminen ja yhteen liittäminen lujaksi yksitahtoiseksi aliupseerikunnaksi on sinun — Suomen Aliupseeri — alkavan tehtäväsi pyrkimys ja päämäärä. Tässä pyrkimyksessäsi tahdon sinua onnitella: olkoon työsi tuloksellista! Kantakoon se sinun hedelmiä vuodesta vuoteen, vuosikymmenestä toiseen!

Matkalle lähtiessäsi tulee sinun aina muistaa seuraavia vutteita:

TOTUUS EI PALA TULESSAKAAN!

Totuudessa on sinunkin pysyminen. Tosi-asioiden oikeamielinen käsittely kuulukoon siis työskentelytapoihisi.

EI SUURIN TULON, VAAN PIENIN MENOIN.

Säästäväisyys olkoon sinunkin elämänohjeesi. Ja säästäväisyyttä tulee sinun saarnata uupumatta, joskin siinäkin on mieluummin säästettävä sanoja kuin puhuttava paljon — ja palturia.

EI VAIN SANON, MUTTA MYÖS TEOIN.

Parhaatkin puheet ja kauneimmatkin ajatukset ovat vain turhaa ilotulitusta, hetken leikkihuvia, ellei niitä seuraa vakavaan päätökseen liittyvät toimekkaat teot. Senvuoksi tulee sinunkin osaltasi vaikuttaa ympäristöösi,

lukijakuntaasi, miehistävästi. Pois siis jaarittelu ja ruikutus! Asioista on puhuttava vakavasti ja päätökset sitten vietävä ponnekaasti täyttymykseen. Itsepintaisella sitkeydellä voidaan selvittää vaikeimmistakin tilanteista.

Ja paljon muutakin voisin mainita matkaväiksesi, mutta vähempiarvoisina jääkööt. Yhden ehkä tärkeimmän, joskin monesti unoitetun totuuden haluan kuitenkin toistaa tässä:

JUMALAN PELKO ON VIISAUDEN ALKU.

Siveellinen elämä kaikissa vaiheissaan, ajattelussa, sanoissa ja teoissa, olkoon se päämäärä, johon Suomen Aliupseerikin johdattaa lukijoitaan.

Näissä ajatuksissa toivotan lehdelle hyvää alkua ja menestyksellistä jatkuvaa toimintaa.

Arvo Suominen

„Maassa rauha, ihmisillä hyvä tahto.”

Maan ylle ja luonnon kuollehen on satanut kirkaskiteistä lunta. On tullut joulu ja valkeus sen, josta lapset on nähneet kaunistä unta. Yön tumma taivas on tähtiä täynnä ja ne tuikkivat sanomaa joulun rauhan, kuun hopea soluu talven hankiin, puun oksilla huurre hetken lauhan...

Niin on kuin kuulaana jouluyönä joku ihmisen sielua koskettais, niin on kuin ylitse aineen ja valheen koko hehkuva henkemme kohoais. Aren harmaapoinuinen seinä sūrtyy, moni särkynyt unelma haihtuu, haiptuu. Se on tullut taas kuin lapsena ennen, se on sydämen vallannut: vanha kaipuu.

Taas helkkivät alla kurkikirren tutut säveleet joulusta lapsuuden, tutun, vanhan, armahan jouluvirren sävel uus yhä on ja suloinen. Sitä lauloi ihmiset vuossatain aikaan, sitä lauloi taatto ja taatontaatto, kun syttyi kirkas joulun tähti ja saapui valkean juhlan aatto.

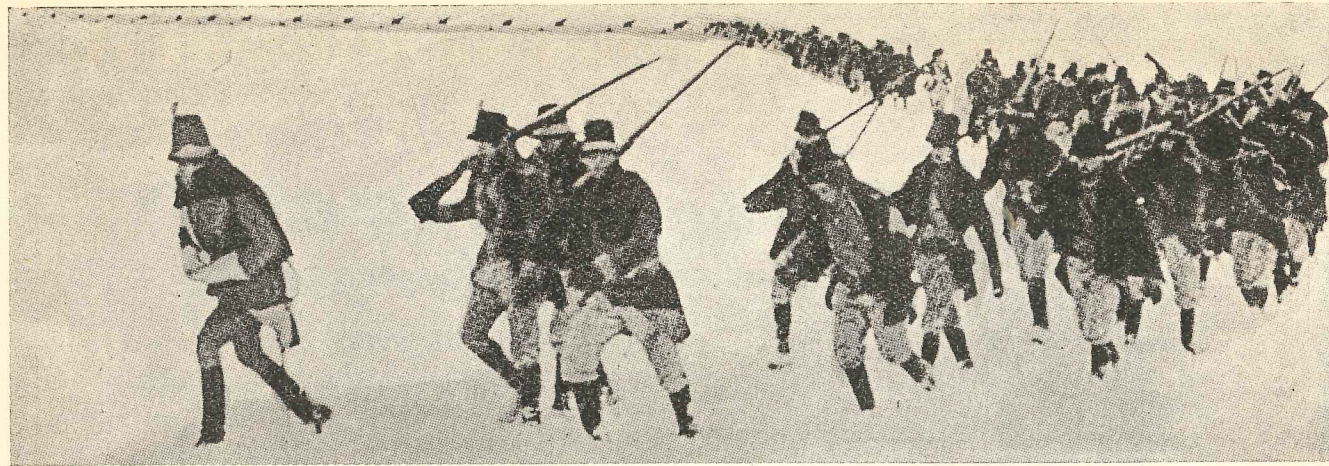
Sä joulu suot vūpyä muistojen mailla ja udussa unien kaukaisten. Sun tähtesi pyhästä valkeudesta saa tervehen sielun ihminen, ja lämpöä uutta sydämehensä saa ihminen soinnuista sävelien: „Nyt olkohon maassa korkea rauha, hyvä olkohon tahto ihmisien!”

Oi, joulun tähtönen kirkas, ylväs, kuin ennen yllä Betlehemin sä loistit, loistaos meidän yllä ja aatos johtaos kotihin. Sua seurasi pitkällä matkallansa jo tietäjät vanhat itämaan sama pyrkimys korkea rinnassansa ja sama kaipaus sielussaan.

Yhä katsoo sinuhun ihmissilmä kuin utukuvahan kaukaiseen, sun katsoo tuikettas sanatonta moni palvoja parhaan ihanteen. Olet kaikkien tuttu sä rauhan tähti, mut ihminen, hän on vieras ja vento, hän allasi värjyy tuskaisena, hänen elonsa on kuin kypenen lento.

Oi joulun tähti! Näät varjojen maassa joka jouluna sydämet miljoonain, näät surua paljon ja murhetta, tuskaa, mut onnea — — harvassa sitä vain. Oi joulun tähti! Sun tuikkehestasi saa ihminen lohtua tuskastaan. Suo yllemme suurinta siunaustasi, suo tuulahdus rauhasta päälle maan!

ARVO SUOMINEN.

SUOMEN ALIUPSEERI.

Suomen armeija on jo yhdentoista vuoden ajan monessa suhteessa huomattavasti kehittynyt ja vaurastunut. Mutta armeijassa palvelevien aliupseerien kehityksestä ei voida sanoa samaa. Syitä tähän voidaan etsiä monia, mutta yksi eniten vaikuttavista on varmasti se, ettei aliupseereilla, kaupungeissa ja maaseudulla hajallaan asuvina, tähän mennessä ole ollut mitään yhdistävää sidettä, lehteä, joka tulkitseisi heidän mielialojaan, ajatuksiaan ja kehittäisi heissä yhteenkuuluvaisuuden tunnetta. Tämän haitallisen puutteen korjaamisen, toisin sanoen Suomen armeijan ja laivaston aliupseerien toisiinsa lähentämisen ja yhteenliittämisen lujaksi yksitahtoiseksi aliupseerikunnaksi on SUOMEN ALIUPSEERI ottanut tehtäväkseen.

Aliupseeriston omana lehtenä SUOMEN ALIUPSEERI tulee huolehtimaan heidän yleissivistyksestään, edistämään aliupseerien ammattitaitoa sekä tulkitsemaan heidän ajatuksiaan ja toivomuksiaan.

SUOMEN ALIUPSEERI tulee toimimaan siihen suuntaan, että aliupseerit voivat pysyä toimintatarmoisina ja että heille yhteiskunnassa annetaan oikeuden mukainen arvo, mikä heille vastuunalaisen tehtävänsä takia kuuluu.

SUOMEN ALIUPSEERIN toiminnan johtavana periaatteena tulee olemaan päämäärä saada aliupseeristoon juurrutetuksi ja sitä elähdyttämään järkkymätön suomalaiskansallinen henki, sekä luoda aliupseereista suomalaisen kansallistunnon lujittama armeijamme runko.

SUOMEN ALIUPSEERIN tehtävään kuuluu edelleen kirjoituksillaan karsia aliupseereista pois kaikki sellainen, joka heikentää heidän toimintaansa nuorison kasvattajina sekä ehkäisee toimintatehoa armeijamme lujittamistyössä.

SUOMEN ALIUPSEERI tulee antamaan suuren arvon esi-isiemme soturimaineelle ja -kunnolle, joka on kohottanut suomalaisen soturin kautta maailman ihailun esineeksi.

SUOMEN ALIUPSEERI tulee valppaasti valvomaan armeijamme eheyttä ja kansamme itsenäisyyttä uhkaavien voimien toimintaa sekä taistelemaan jatkuvasti kaikenpuolisen itsenäisyytemme säilyttämiseksi.

SUOMEN ALIUPSEERI tulee kirjoituksissaan käsittelemään myös tieteen ja taiteen saavutuksia, pannen erikoisesti huomiota niihin, jotka tavalla tai toisella lujittavat kansallista itsetuntoa aliupseeriston ja kansamme keskuudessa.

SUOMEN ALIUPSEERI tulee huolehtimaan myöskin siitä, että aliupseerikunta edelleen kehittyä sekä tulee entistä kykenevämmäksi suorittamaan kunniaakasta ja paljon voimia kysyvää työtään.

SUOMEN ALIUPSEERI tulee kiinnittämään erikoista huolta aliupseerien voimistelu-, urheilu- ja ampumakunnan kehittämiseen ja siihen, että aliupseeristossa varttuu ja kehittyy terve, voimakas ruumis ja henki.

SUOMEN ALIUPSEERI tulee toimimaan siihen suuntaan, että aliupseeriston perheissä kehitetään hyveitä, jotka tekevät kodit lujaksi yhteiskunnan pohjaksi.

SUOMEN ALIUPSEERI tulee kiinnittämään huomiota aliupseeriston raittiin ja siveellisen elämän kehittämiseen.

Edellä esitettyjen päämääriensä oikeutukseen ja niiden voittoon luottaen pyytää SUOMEN ALIUPSEERI sulkeutua entisen ja nykyisen aliupseeriston suosioon.

SUOMEN ALIUPSEERIN
V. A. TOIMITUS.

Aliupseerin suhtautumisesta miehistöön.

Henkilö, joka aivan erikoisen läheisesti joutuu opettamaan ja kasvattamaan asevelvollista miehistöä, saa vuosien kuluessa yhä uudelleen tarkistaa käyttämiään menetelmiä ja periaatteita. Kokemus luo yhä uutta valoa ja avaa uusia näköaloja työn saamiseksi hedelmääkantomaksi. Emme koskaan voi sanoa olevamme täysin valmiita kasvatustyössämme. Tämänkään kirjoituksen tarkoituksena ei ole esittää ehdotonta ja valmista sääntöä, vaan ainoastaan yleispäteviä ja kaikille kenties tuttuja asioita, jotka jokaiselle kasvattajalle ovat työn menestymistä silmälläpitäen mielestämme välttämättömiä.

Se seikka, että miehistö vuosittain vaihtuu, tuottaa aliupseerille, miehistön läheisimmälle opettajalle ja kasvattajalle, paljon työtä; se on sille myös vaarallinen. Työtä se aiheuttaa, kun ajattelemme niitä monia neuvoja ja opetuksia, joita on lyhyessä ajassa annettava. Vaara taas on siinä, että vähän aikaa vastuussa olevasta ei välitä nähdä tarpeeksi paljon vaivaa. Ja sittenkin jokainen rehellinen ja kutsumustehtävänsä tunnollisesti suorittava tahtoo joka hetki omata sellaiset keinot, jotka voivat olla apuna aliupseerin suuressa ja vastuunalaisessa työssä.

On aivan välttämätöntä, että jokainen aliupseerin tärkeään tehtävään pyrkiessään asettaa itselleen kysymyksen: olenko minä sovelias johtajaksi ja kasvattajaksi? Täten tulee ensimmäiseksi tehtäväksi tuo vaikea itsensä tutkiminen. Helppoa on arvostella toisia ja toisten kykeneväisyyttä tai kykenemättömyyttä, mutta oman itsensä, oman minänsä oikea arvostelu on vaikeinta maailmassa. Sittenkin se on tehtävä. Ratkaiskaamme ensiksi oman luonteemme kysymys. Meidän täytyy olla henkilöitä, joita eivät mitkä voimat hyvänsä saa viedä minne tahansa, persoonallisuuksia, jotka tajuamme itsemme viettien ja himojen melskeen yläpuolella olevaksi korkeammaksi minäksi. Persoonallisuus pyrkii uuden elämän ja olemisen laadun saavuttamiseen, uuden perussuhteen luomiseen maailmaan nähden. Siinä on kieltäymistä, pyrkimystä pelkän inhimillisen henkielämän muodon yläpuolelle. Siinä on myös vallitsemassa laki, jonka täyttäjänä on rakkaus.

Jo muinaiset kreikkalaiset tiesivät, ettei ilman rakkautta voi syntyä mitään suurta ja kaunista. Samoin apostoli puhuu rakkaudesta antavana, hyvää tekevänä ja pelastavana voimana. Ellei meillä ole mitään rakkautta työhömmme, emme myöskään voi siitä saada itsemme tyydytystä, ja kaikki meidän pyrkimyksemme ovat kantamatta oikeata hedelmää. Työmme tulee or-

jan raskaaksi raadannaksi. Mutta rakkaus työhömmme voi vaikeimpinakin hetkinämme säilyä, vieläpä kasvaakin, jos vakaumuksen ihmisinä ja tietoisina tehtävämme suuresta merkityksestä yhä uudelleen tarkkaamme kaiken tarkoitusta. Kysymme, miksi esi-isämme kärsivät, toivoivat ja taistelivat? Miksi ei aikoja sitten luovuttu Suomen tulevan onnen luomistyöstä? Tarvinneekohan kysymykseen vastata? Tiedämme sen. Meille on usein ja paljonkin puhuttu isänmaanrakkaudesta, sen vaatimasta uhrautumisesta, itsensäkieltäymisestä j. n. e. Mutta tätä kaikkea tulee jokaisella todellisella kasvattajalla olla ei ainoastaan ulkonaisena merkinä, vaan myöskin todellisena persoonallisuuden ominaisuutena. Meidän on eläydyttävä siihen. Silloin myös meidän elämämme ja työmme sitä todistavat.

Ollessamme isänmaatamme rakastavia isänmaamme poikia kasvattavia persoonallisuuksia voimme varmasti-kin oikein määrätä suhteemme kasvatettaviimme. Aliupseerin on oltava miehistön esikuvana kaikissa hyveissä. Hänen tulee olla rehellinen ja suora. Jos hän rikkoo tai erehtyy, on hänen rehellisesti tunnustettava erehdyksensä. Se ei pilaa hänen arvovaltaansa, vaan päinvastoin vahvistaa sitä. Rehellisyys on ensimmäinen hyve kasvatuksessa, oikeamielisyys on toinen. Voimme olla ankaria ja määrätä kovia rangaistuksia-kin, mutta meidän tulee aina olla oikeudenmukaisia niinhyvin rangaistessamme kuin palkitessammekin. Kieroutta ei ainoakaan rehellinen mies siedä. Kolmantena hyveenä mainittakoon ymmärtämys ja myötätunto. Tämä vaatii aliupseereilta paljon perehtymistä sielunelämään. Ei riitä se, että tuntee alaisensa nimen, myöskin hänen koti- ja perheolonsa on saatava selville. Tämän lisäksi on hyvä tietää, miltä taholta Suomea hän on. Samoin on peräti välttämätöntä oppia tuntemaan itsekunkin luonne, taipumukset ja älynkehitys. Kaikki tämä vaatii työtä ja huolta, mutta toiselta puolen se säästää monesta erehdyksestä ja turhasta hermoston kulutuksesta. Silloin voidaan moni asia rauhallisesti, vieläpä hyväntuulisestikin saada järjestetyksi ja kommellukset selitetyiksi parhain päin.

Unohtaa ei myöskään saa, mikä merkitys keskinäisellä hyväsydämyksellä, keskustelulla ja virkistyshetkien järjestämisellä on suhteitten hyvinä pysymiselle. Turhanaikaiset karjumiset, huutamiset ja sopimattomat sanat eivät koskaan voi suhdetta parantaa, vaan päinvastoin ne sitä pahentavat.

Lopuksi mainittakoon, että asevelvollisen sielunelämä on perin herkkä monenmoisille vaikutuksille.

Puolustuslaitos ja rauhanaate.

Ihmismielet on vallannut rauhanaate. Se on nykyajan tuotiasia. Siitä kirjoittavat kirjailijat, sitä esittävät teatterit, siitä keskustelevat poliitikot, siis sanalla sanoen kaikki aikaansa seuraavat kansalaiset. Se ei ole mikään uusi ilmiö ihmiskunnan historiassa, sillä aina on suurien sotien jälkeen pyritty ikuiseen rauhaan, muistutan vain Sullyn herttuan 1600-luvulla ja apotti Saint Pierren 1700-luvulla synnyttämiä kansainliittoaajatuksia rauhan turvaamiseksi. Mutta tähän asti eivät nuo rauhanhaaveet ole toteutuneet — sota on tullut väliin.

Ihmiskunta kaipaa rauhaa, siitä ei päästä minnekään, sillä jokainen ihminen haluaa elää. Mutta toisaalta tämä elämisen vietti johtaa sotaan, sillä kun elämisen ehdot käyvät toisella paikkakunnalla, toisessa valtiossa vaikeaksi, pyritään niitä korjaamaan toisten kansakuntain kustannuksella. Ja kun nekään eivät suosiolla luovu elinehdoistaan, täytyy asia ratkaista väkivalloin, sodalla.

Kaikki ihmiset haluavat elää rauhassa. Toiset haaveilevat, että rauha säilyy, kun sotalaitos hävitetään. Toiset taasen uskovat voimakkaan armeijan turvaavan parhaiten rauhan, koska silloin täytyy sotahalun herätessä ottaa huomioon häviämisen mahdollisuus, joten ei vähällä uskalleta rikkoa rauhaa. Edelliset eivät ota lainkaan huomioon sitä, että ihmiset voivat tapella nyrkeillä ja aidanseipäillä, jos kerran elinehdot johtavat riitaan toisten kansakuntien kanssa. Ja mikä pahempi: he eivät ota huomioon sitä seikkaa, että tällainen huono puolustuskyky johtaa usein rauhan rikkoutumiseen, kun häviön mahdollisuus on hyvin pieni.

Tämän tosiasian edessä näyttää rauhan mahdollisuus hyvin pieneltä ensinmainitulta näkökannalta otettuna, niin paljon kuin hyvää tahtoa lieneekin. Mutta hyvä tahto ei riitä kovassa todellisuudessa. Siinä auttaa vain toiminta, ja todellisuuden rajoissa oleva toiminta. Siksi emme voi luottaa niihin rauhanaatteen ajajiin, jotka eivät kykene esittämään mahdollisuuksien rajoissa olevia keinoja rauhan toteuttamiseksi sodanvaaran uhatessa.

Hyvä puolustuskykykään ei ole mikään patenttilääke rauhan toteuttamisessa, sillä „aseellinen rauha” saattaa johtaa sotiin. Mutta se on kuitenkin paras mahdollinen rauhantae. Pisin rauhanaika Euroopassa,

Annettakoon hänelle siitä syystä hyviä vaikutteita. Älköön myöskään koskaan unohdettako, mikä merkitys kristinuskolla on luonteen kasvattajana ja voiman antajana. Olkoon jokainen aliupseeri sellainen kasvattaja, joka ei ainoastaan ulkonaisesti hyväksy, vaan myös kunnioittaa sitä totuutta, joka kaikille tarjoutuu elämän kannattavaksi voimaksi ja joka voi luoda meistä todellisia persoonallisuuksia, vakaumuksen ihmisiä, uskollisia isänmaamme palvelijoita.

Joh. Björklund.

muinaista Rooman aserauhaa ja levotonta Balkan-kolkkaa lukuunottamatta, oli ennen maailmansodan syttymistä vallinnut „aseellinen rauha”, sillä kukaan valtiomies ei voinut varmasti sanoa, miten sodassa kävisi, ja siksi koetettiin välttää sotaan niin kauan kuin suinkin voitiin, koska sitä pelättiin. Ja voimme olla varmoja siitä, että tulevaisuuden sota pelätään vielä enemmän, kun vain tiedetään jokaisen kansakunnan varustautuneen viimeiseen saakka taistelemaan maansa puolesta. Ehkäpä tämä sotien pelko johtaa viimein sotien katoamiseen ihmiskunnan historiasta, kun ei yksinkertaisesti uskalleta toisten kansakuntien voimakkaan puolustusmahdollisuuden vallitessa hyökätä sen kimpuun tai pakottaa sitä taloudellisiin myönnytyksiin. Ainakin koetetaan sota välttää mahdollisimman pitkälle ja koetetaan saada kansakuntien elinehdot turvatuiksi sopimuksilla rauhanomaista tietä. Samaa emme voi sanoa silloin, kun puolustuslaitos hävitetään tai heikonnetaan, sillä silloin erimielisyyden sattuessa käydään väkivaltaiseen ratkaisuun paljon pikemmin, koska vahingonvaara on hyvin pieni.

Vaikka „aseellinen rauha” ei johtaisikaan sotien katoamiseen, vaan ainoastaan niiden vähenemiseen, on se sittenkin parempi kuin aseeton sota, joka uhkaa ihmiskuntaa, jos aseet hävitetään, sillä kahdesta pahasta on pienempi paha aina parempi. Kun tämän tosiasian valossa katselemme omaa aseamaamme rauhanaatteen kannalta, emme suinkaan voi tuomita puolustuslaitostamme rauhanaatteen vastustajaksi. Eihän meidän armeijamme ole hyökkäystä, vaan puolustusta varten, joten se ei johda sotaan, vaan koettaa estää kansamme kokemasta sodan kauhuja. Ja mitä voimakkaampi armeijamme on, sitä vähemmän vihollisemme uskaltavat rikkoa rauhaamme, ja sitä pitemmäksi muodostuu rauhanaika maassamme. Puolustuslaitos on siis parhain rauhamme turvaaja, ja mitä paremmassa kunnossa se on, sitä huolettomammin voimme antautua rauhan askareihin, sitä useammin voimme yhtyä joulukellojen kuminaan: rauha maassa. Mutta ihmisten hyvään tahtoon emme voi vielä ihmiskunnan nykyisellä asteella luottaa, ja siksi meidän täytyy turvata rauha maassa hyvinjärjestetyllä armeijalla, jota elähdyttää puolustustahto. Sen pohjana voi olla se tietoisuus, että puolustustahdon lujittaminen palvelee rauhanasiaa. Jos Suomen Aliupseerin, joka nyt lähtee taipaleelle, onnistuu herättää kansassa ja armeijassa se tietoisuus yhä yleisemmäksi, että meidän puolustuslaitoksemme palvelee rauhan asiaa, on se oleva yhtenä renkaana siinä ketjussa, joka koettaa säästää ihmiskuntaa sodan kauhuilta.

V. Manninen.

HYVÄÄ JOULUA

toivottaa kaikille lukijoilleen

SUOMEN ALIUPSEERI

ALIUPSEERISTON MERKITYS PUOLUSTUSLAITOKSELLE.

Kirj. majuri Eino Virkki.

Arvioitaessa jonkin paikan tärkeyttä ja merkitystä on meidän selviteltävä itsellemme kyseiseen asemaan liittyvien tehtävien tähdellisyys kokonaisuudelle. Niinpä kohdistankin huomioni siihen merkitykseen, mikä aliupseerin toiminnalla on miehistön kasvatusta- ja koulutustyössä sekä mikä osuus aliupseerilla on taistelun kulkuun.

Aliupseeristo on se esimies-porras, joka joutuu välittömimmin kosketukseen miesten kanssa. Miehistö elää, kasvaa ja kehittyy aliupseerien käsissä. Näinollen voi aliupseeri vaikuttaa alaisiinsa enemmän ja suoranaisemmin kuin kukaan muu esimiesasemassa oleva. Aliupseeri voi tehdä palveluksen miehille kiintoisaksi ja hän voi saada miehet suorittamaan innolla raskaatkin tehtävät, mutta aliupseeri voi myöskin tehdä palveluksen vakinaisessa väessä miehelle raskaaksi. Aliupseerista riippuu siis melkoisessa määrässä se harrastus, jolla miehistö suhtautuu palvelukseen, ja hänestä riippuu myöskin suuressa määrässä joukko-osastossa vallitseva henki. Aliupseeri saattaa elävöittää palveluksen ja juurruttaa upseeriston kasvatuskylvön oraat, mutta aliupseeri voi myöskin turmella paljon. Asiattomalla ankaruudella, jonka vaikutteeksi miehistön herkkä vaisto vainuaa mahtailun ja vallan näyttämisen halun, voi aliupseeri tappaa harrastuksen, väärällä tiukkuudella, johon ei liity vastaavan tehokasta valvontaa, saa hän miehistään silmänpalvelijoita ja huonolla esimerkillä voi hän pilata loput. Aliupseerista riippuu siis ensikädessä joukkojen todellinen moraalinen taso, niissä vallitseva henki ja kunto. Aliupseerin on siis, pystyäkseen täyttämään tehtävänsä, oltava hyvä kasvattaja, mikä edellyttää paitsi alaa koskevien tietojen omaamista myöskin vilpittöntä pyrkimystä ottaa opetuksia kokemukselta. Tämä vaatii arvostelukykyä, tarmoa ja jatkuvaa itekasvatusta. Siihen ei joka mies pysty, mutta kelpo aliupseerin mitan täyttää vain mies, joka asemansa velvoitukset tuntien pystyy kehittämään itsestään kasvattajan sekä jaksaa ylläpitää itsessään jatkuvaa harrastusta tämän taidoista vaikeimman vireissä säilyttämiseksi. Mitä paremman sadon koulutus ja kasvatustyö vakinaisessa väessä antaa, sitä arvokkaammaksi käy aliupseerin asema ja mitä useampi ikäluokka siirtyy reserviin sisimmässään vakuutettuna aliupseerinsa pätevydestä ammattimiehenä ja kasvattajana sekä häntä niin esimiehenä kuin ihmisenäkin kunnioittaen, sitä suurempi ja syvällisempi on se arvonanto,

jonka aliupseeristo saa puolustuslaitoksen ulkopuolellakin osakseen.

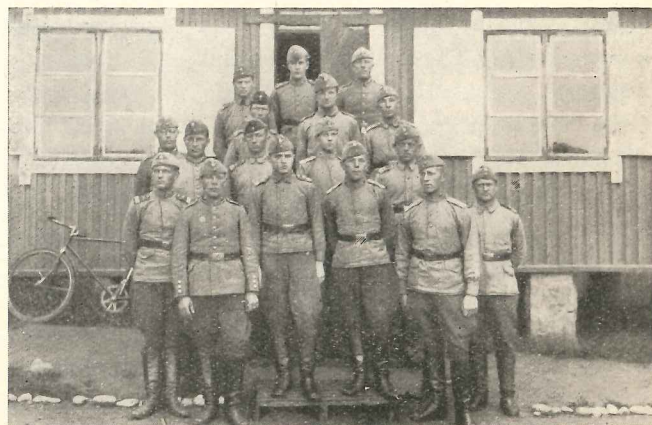
Tarkatkaamme sitten aliupseerin osuutta taistelun saavutuksiin. Tämä riippuu luonnollisesti siitä, kuinka usein hän joutuu toimimaan itsenäisesti. Muinoin valittiin taistelutantereeksi avoin kenttä, jota päälliköt alimmasta ylimpään pystyivät katseineen hallitsemaan. Tällöin supistui aliupseerin tehtävä ylempää annettujen kommentojen koneelliseen toistamiseen ja alaistensa miesten valvontaan sikäli, että jokainen seurasi muodollisen taktiikan (harjoitusohjesäännön) määräyksiä. Nykyisin pyritään kätkeytymään maastoon, pyritään lapiota käyttäen painautumaan niin näkymättömiksi kuin suinkin. Tällöin voi oma johto hallita kokonaisuutta ainoastaan varsin rajoitetulla alalla, ehkä pataljoonan ehkä komppanian ehkä vain joukkueen tai taisteluryhmän puitteissa, riippuen tämä luonnollisesti maaston pintamuodoista ja peitekasvullisuudesta. Joukkojen taktillisen johdon on täytynyt mukautua uusiin olosuhteisiin. Ennen johti komentava kenraali joltakin kukkulalta taistelua, pystyen seuraamaan ottelun kulkua sen yksityiskohtia myöten ja itse vaikuttamaan kamppailun kulkuun aina sen loppuun saakka. Nykyisin istuu komentava kenraali kilometrien päässä taistelutanteresta sijaitsevassa esikunnassaan, halliten kokonaisuutta niiden tietojen perusteella, joita jokainen alempi päällikkö on velvollinen lähettämään taaksepäin. Yleiskuvan taistelutanteresta voi hän saada vain kartasta. Nähdessään aseman kauempaa ja korkeammalta kuin toimivat joukot, ollessaan tietoinen tilanteen vaihteluista ja niiden vaikutuksesta taistelun kulkuun kokonaisuudessaan, voi ylempi johtaja asettaa alemmalle tehtävän ja päämäärän paremmin ja tarkoituksenmukaisemmin kuin alempi itse, joka näkee kaiken ahtaammasta näkökulmasta, mutta keinot päämäärän saavuttamiseksi täytyy jättää sitä alempien johtajaportaiden vapaaseen valintaan mitä suljetumpi maasto kulloinkin on kysymyksessä. Taistelu on mahdollista voittaa vain siten, että yksi tahto määrää mitä tehdään ja että tämä tahto toteutetaan tinkimättä ja ripeästi. Ennen saattoivat johtajat valvoa, miten heidän tahtonsa täytettiin, nykyisin on jopa komppanian päällikönkin monesti mahdotonta nähdä kaikkien joukkueittensa toimintaa. Alemmilta päälliköiltä täytyy näinollen nykyisin vaatia paljon suurempaa itsenäisyyttä kuin ennen. Alempien johtajien on ohjeita pys-

tyttävä toimimaan heille annetun päämäärän saavuttamiseksi yhtä määrätietoisesti ja tarmokkaasti kuin jos ylempi päällikkö olisi itse paikalla. Tämä joukkojen johdon kehitys on asettanut aliupseeritkin huomattavasti vaativampaan asemaan kuin ennen. Ei riitä, että he hallitsevat muodollisen taktiikan, heidän on ryhmän ja joukkueen puitteissa osattava itsenäisesti sovelttaa tietojaan ja taitojaan käytäntöön, heidän on itsenäisesti pystyttävä keksimään *keinot* käskyn ilmaisevan päämäärän saavuttamiseksi. Keski-Euroopassa, jossa maasto on avointa ja laakeaa, toimii aliupseeri kuitenkin upseerien jatkuvan silmälläpidon alaisena ja vain poikkeustapauksissa saattaa aliupseeri joutua tilanteisiin, joissa ei upseerin silmä voi häntä seurata ja joissa vastuu toiminnasta jää yksinomaan aliupseerin kannettavaksi. Sielläkin tulee aliupseeriston johtajataito, omaaloitteisuus ja taktillinen arvostelukyky kysymykseen taistelun kaikkein vaikeimmassa vaiheessa — rynnäkössä ja onnistuneen rynnäköön jälkeisissä vihollisen vastaiskujen torjumisissa. Tällöin vaaditaan mieheltä kylmäverisyyttä ja nopeita päätöksiä ja tällöin jos koskaan riippuu ratkaisu päättävästä ja riipästä toiminnasta. Näinollen tulee aliupseerien itsenäinen johtokyky eniten kysymykseen taistelun hermoja järkyttävimmässä vaiheessa, mikä on omiaan lisäämään aliupseeriston merkitystä.

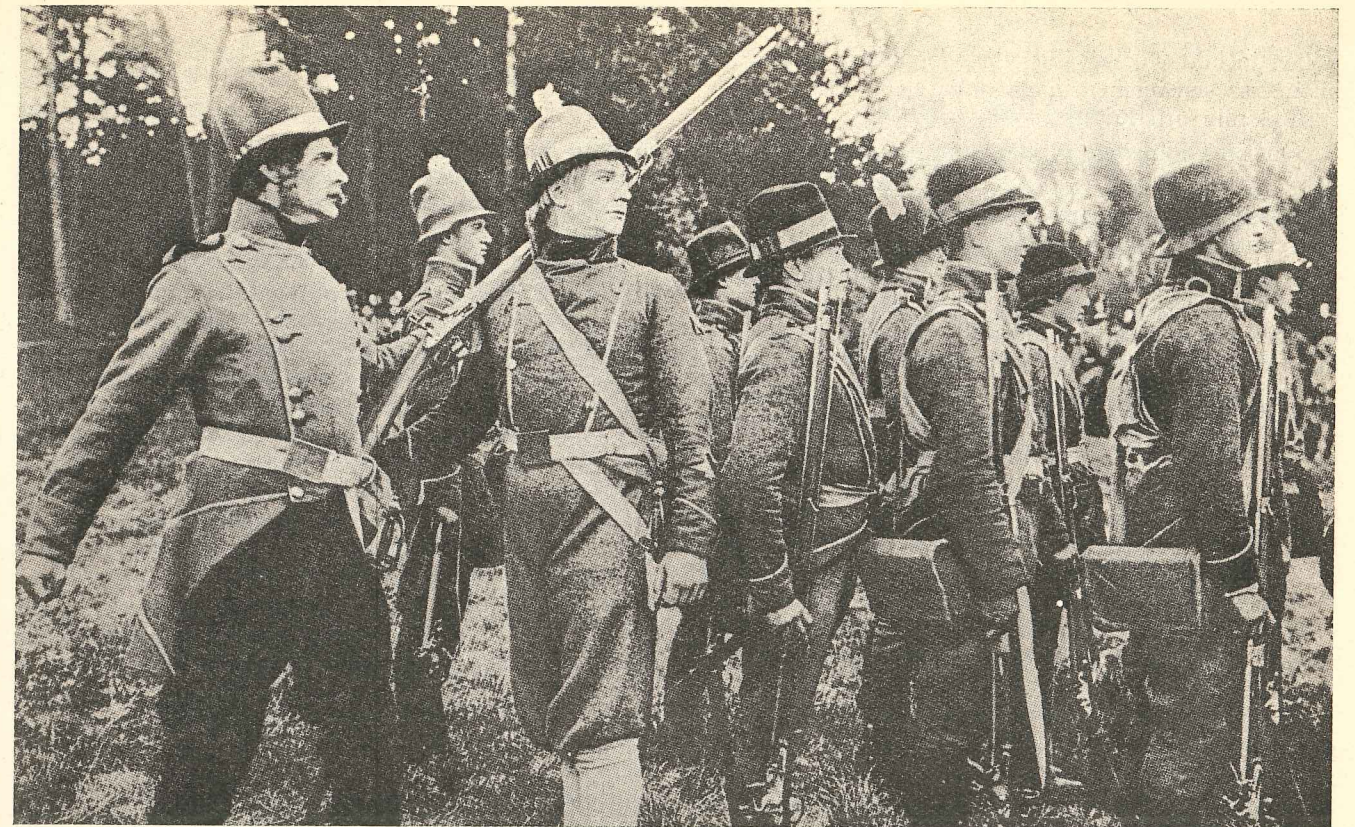
Meikäläisissä olosuhteissa on edellisen lisäksi otettava huomioon maastomme epätasaisuus ja tiheä metsäpeite. Meikäläisissä olosuhteissa on jo poikkeuksellista se, että komppanian päällikkö voi nähdä ja jatkuvasti ohjata komppaniansa kaikkia osia. Meikäläisessä maastossa joutuvat joukkueet ja taisteluryhmätkin toimimaan itsenäisesti ainoana ohjeenaan päämäärä, joka on saavutettava. *Meidän* aliupseeristomme on siis ehdottomasti omattava *itsenäistä toimintakykyä, omaaloitteisuutta ja vastuurohkeutta sekä taktillista taitoa*, sillä meikäläisissä olosuhteissa riippuu päällikön tahdon toteuttamistapa ja ripeys, jolla se suoritetaan, huomattavassa määrässä aliupseereista. Kun ottaa huomioon, että taistelun ratkaisu riippuu tuskin mistään niin paljon kuin siitä, miten määrätietoista, tarmokasta ja vauhdikasta on toiminta, niin aliupseeristomme osuus taistelusaavutuksiin on merkittävä ainakin meillä erikoisen arvokkaaksi. Jos aliupseeristo on itsenäiseen toimintaan pystyvää ja omaa samalla taidon toimia päällikön asettaman päämäärän hyväksi, jos aliupseeristo on sekä moraalisesti että tietopuolisesti vaikean tehtävänsä tasalla, voi päällikön tahto todella elävöityä koko taistelevan osaston yhteiseksi, tarmokkaaksi ja määrätietoiseksi pyrkimykseksi yhteiseen päämäärään ja tällöin ovat voiton mahdollisuudet mitä lupaavimmat. Ellei aliupseeristo meillä jaksa

täyttää näin korkeata mittaa, jäävät taistelusaavutukset puolinaisiksi eikä joukoissa piilevä voima tule käytetyksi niin hyvin kuin muuten olisi mahdollista, saataapa seurauksena olla suorastaan tappiokin. Meillä jos missään on aliupseerin siis oltava sekä ammattitaitoinen soturi että myöskin johtaja. Tämä edellyttää, että aliupseeri omaa joukon tietoja ja taitoa sekä johtaja-silmää, joka näkee päämäärän selvänä ja osaa nopeasti löytää oikeat keinot sen saavuttamiseksi. Osata toimia ahtaissa puitteissa suuren kokonaisuuden hyväksi vaatii sotilaallista valistusta, osata taistelun järkyttävimmissäkin tilanteissa pitää päämäärä selvänä silmissään ja ajatuksensa kirkkaana sekä arvostelukykyänsä terävänä, vaatii moraalisesti ensiluokkaista soturia, jonka rohkeus, velvollisuudentunto ja sisu ovat murtumattomat. Nämä kaikki ovat ominaisuuksia, jotka asettavat miehen, joka ne täyttää, maansa valioiden riviin. Aliupseerin asema puolustuslaitoksesamme on siksi vaativa ja velvoittava sekä siihen liittyvä vastuu siksi suuri, että aliupseeristomme on luettava siihen puolustuslaitoksen kantajoukkoon, jonka toiminnasta toden tullen riippuu koko kansamme kohtalo. Taktiikan kehitys on nostanut aliupseerin merkitystä kaikkialla maailmassa. Meikäläinen maasto ja pyrkimyksemme puolustuslaitoksen laadulliseen ensiluokkaisuuteen asettavat aliupseerimme asemaan, joka on vaativampi kuin minkään muun maan armeijassa.

Herrat aliupseerit! Tuntee asemanne tärkeys vastuuna, joka velvoittaa jatkuvaan itsekasvatukseen! Pyrkisänne tunnollisesti täyttämään tehtävänne ja pyrkisänne jatkuvasti itsenne kehittämään, luotte maallemme puolustusvoimaa, jonka taidosta ja todellisesta sotilashengestä puolustuskuntoisutemme riippuu ja samalla luotte itsellenne yhteiskunnassa aseman, jonka arvo nousee samassa tasossa kuin itse vartutte sekä sotilaina että kansalaisina.

Reservialiupseerien opetusaliupseerit 1928 Parolassa.

„Jalalle pyssy” oppi hän ja „pyssy olkahan”, mut „kunniaa” kun huudettiin, hän laski pistimen, tanahan laski pistimen ja teki kunnian; kun pyssyn piti jalalle, vei olalle sen Sven.

VÄNRIKKI STOOLIN TARINAT.

Vääpelin kanssa kylpemässä.

Jussi Möttönen oli jo astellut kasarmiin ja hänen tukevan ruhonsa oli lääkäri tarkastanut ja hermonsaa vääpeli koetellut. Hän luulikin jo pääsevänsä vapaaksi kaikesta, mutta niin ei kuitenkaan käynyt, sillä vastoin käymiset seurasivat toinen toistaan määrätysjärjestyksessä, ainakin Jussin mielestä. Saatuaan vaatteet päälleen, kuului hirveä huuto, joka Jussin ajatuksen mukaan muistutti mielipuolen ääntä. Hän erotti selvästi sanat:

„Järjestykää saunaan lähtöä varten!”

„Saunaankin komennon mukaan”, mutisi Jussi. „Mitä järjestymistä siinä tarvitaan? Ei kotona koskaan menty tällä tavalla saunaan. Tuvassa vaatteet riisuttiin ja sitten juosta hilpaistiin saunaan, jonne äiti oli jo mennyt edeltäpäin vihtoja hautomaan ja löylyä tekemään. Niin tehtiin kotona, ja niin tekevät äiti ja isä vieläkin. Juoksepa isäkin toisinaan niin, että paita oikein hulmuu.”

„Joutukaa riviin sieltä!”

„Vapaus on poissa. Oi sinä kultainen vapaus”, huokasi Jussi ja kävi riviin seuraten toisten antamaa esimerkkiä.

Hitain askelin läksi joukko liikkeelle ja Jussi seurasi tahtomattaan jäljessä miettien:

„Saunaankin komennon mukaan.”

Perille saavuttua alkoivat kaikki riisua ja käydä kylpemään, mutta Jussi ei tahtonut joutua toisten mukaan, viimein hänkin oli alasti, ihan iloksen alasti ja kädet etupuolella kummassa asennossa. Ikäänkuin tah-

toisi peittää koko etupuolensa hän asteli saunaan ja kysyi melkein vihaisella ja pelon sekaisella äänellä: „Eikö täällä ole edes vihtaa?”

„Ei täällä ole vihtoja, kävelkää saunaan vaan”, kuului tiukka vastaus.

Astuttuaan sisälle katseli hän tutkivasti ympäri saunan ja nousi sitten lauteille, jonne kaikki toiset olivat jo ehtineet, ja muiden lisäksi siellä istui myöskin vääpeli, joka oli sattumalta alokkaiden kanssa saunaan mennyt. Jussi nousi hitaasti lauteille ja istui vääpelin viereen. Siinä istuivat nyt rinnan Jussi ja vääpeli, hieroivat silmiään ja oikoivat jäseniään leppoisan lämpimän hyväillessä jokaista ruumiin osaa ja höyryn tunkeillessa jokaiseen saunan sopukkaan.

„Ei täällä ole vihtaakaan”, lausui Jussi.

„Ei ole”, vastasi vääpeli ja silitteli tyytyväisenä käsivarsiaan. Jussi laski vasemman jalkansa ristiin oikean päälle ja nojasi kyynärpäillään polviaan vasten tirkistellen tutkivasti vääpeliä ja alkoi keskustella vääpelin kanssa:

„Joko sinä olet kauan ollut väessä?”

„On sitä tullut oltua jo pitempi aika.”

„Olet tainut olla sielläkin Joella, tai miksikä sitä täällä sanotaan.”

„Ei ole vielä tullut käydyksi, mutta muuten ovat ajat kuluneet.”

„Niin, taitaa ruveta kulumaan, vaikka synkältä minusta näyttää, kun saunaankin tullaan ihan rivissä.

Äsken jo tahtoi kärsivällisyyteni loppua siellä pienessä huoneessa sen miehen luona, joka siellä asui.”

„Vai niin otti lujalle.”

„On siinä ihmisten ja varsinkin sotamiehen kauhistus.”

„Tässä istuu nyt sama kauhistus”, aikoi vääpeli sanoa, mutta ei puhunut mitään, vaan hymyili itsekseen.

„Ei täällä taida saada oikein kunnollista saunaa, koska löylyäkin on niin vähän, että minua oikein palelee. Mene sinä ja heitä vähän lisää, osaat paremmin, kun olet jo useammin täällä kylpenyt.”

Vääpeli laskeusi lauteilta ja alkoi heittää löylyä. „Heitäpä oikein hyvästi, että vähän pääsee hikoilemaan, kun tässä ei ole edes vihtaakaan.”

Kiuas kihisi, pihisi, kohisi ja puhkui, että Jussia vähän pelotti ja vielä kummallisemmalla se tuntui, kun löyly heitettiin tai oikeammin vesi heitettiin omituisesta aukosta sisään, josta sitten löyly virtasi ulos levitin ympäri saunan. Useita kauhallisia heitti vääpeli vettä kiukaalle ja kuumuus alkoi käydä sietämättömäksi ja Jussi laskeusi hänelle ominaiseen asentoon sanoen:

„Aiotko polttaa minut ja muut ilmi elävänä, vastaa heti, aiotko tosiaankin polttaa minut ja kaikki toiset.” Vihaisena syöksyi Jussi vääpelin nenän eteen ja nyrkkiä puiden vaati selitystä vääpelin aikomuksesta. Mutta hiljaa ja vakavan näköisenä seisoivat vääpeli ja vakavaksi kävi myöskin Jussi, kun saunan ovi aukeni ja siitä katseli aliupseeri ja kysyi:

„Mikä rähinä täällä on?”

Kaikki toisetkin olivat tulleet kuumuutta suojaan alas, mutta alkoivat kiipeillä takaisin huomattuaan aliupseerin katsovan.

„Sietäisi antaa hyvä selkäsauna tuollaisesta konsistista, että toiset polttaa”, sanoivat miehet kiivetessään lauteille.

Siellä sitten istuivat ja hikoilivat ähisten ja alta kullain vääpeliä tirkistellen, joka myöskin oli noussut uudestaan lauteille ja istui nyt erillään toisista. Hikoiltuaan ja lämmittyään alkoivat miehet hiljaa laskeutua alas, ruveten sitten pesemään itseään, huutaen samalla vääpeliille:

„Tule sinäkin pesemään, vai pelottaako sinua äskenen kepponen?”

„Minä jään tänne vielä hikoilemaan”, vastasi vääpeli kuivasti.

Jussia kohtasi alhaalla sellainen näky, että hän oli vähällä jättää koko saunan ja lähteä kävelemään kotiin oikeaan saunaan, kylpemään oikealla tavalla ja oikealla vihdalla. Hän näki kun eräs mies kosketti seinää, niin siitä alkoi virrata vettä, että oikein lotisi. Jussi astui muutaman askeleen taaksepäin ja muisti sen kertomuksen, jonka äiti oli lukenut ja hänellekin useita kertoja kertonut, että Mooses, Israelin lasten johdattaja, löi sauvallansa kallioon ja siitä tuli vettä ja kansa joi. Jussi oli aina epäillyt sen kertomuksen todenperäisyyttä, mutta nyt hän näki omin silmin, että vesi virtasi, eikä tarvinnut enää lyödäkään, kosketti vain, niin vesi juoksi. Ihan selvä vesi, jolla toiset pesivät itseään.

„Onko se oikeaa vettä?” kysyi Jussi.

Toiset katsoivat häneen ihmeissään ja Jussi katsoi parhaaksi olla vai. Katseltuaan hetkisen alkoi hän kertoa:

„Meillä tuodaan vesi saunaan purosta, joka virtaa saunan ohi ja se on oikeata vettä, eikä sitä tarvitse noitumalla ottaa.”

Toiset nauroivat hänelle. Kauan katseli Jussi, kun he pesivät itseään, mutta tultuaan vakuutetuksi siitä, että se oli oikeaa vettä, eikä siitä ole mitään vaaraa, vaikka sillä pesee itsensä, alkoi hänkin pestä. Hän otti sangon ja vei sen samaan paikkaan, josta toisetkin olivat ottaneet vettä. Kosketti sitten seinää, mutta vesi ei alkanutkaan juosta, hän kosketti uudestaan, mutta turhaan, vesi ei ruvennut lorisemaan.

Vääpeli oli myöskin laskeutunut lauteilta ja tuli sankonsa kanssa paikalle. Jussi astui syrjään ja ajatteli:

„Saakohan tuo siitä vettä.”

Vääpeli laskeusi paikalle ja kosketti seinään ja vesi alkoi lorista ja Jussia pelotti, mutta siirsi kuitenkin sankonsa lähemmäksi sanoen:

„Laske tuohonkin”. Sitten hän kysyi: „Onko tämä oikeaa vettä?” Saatuaan myöntävän vastauksen, kysyi hän:

„Miksikä sitä pitää noitumalla ottaa?” Saatuaan vielä kerran vakuutuksen veden oikeaperäisyydestä alkoi hän pestä.

Pesivät sitten itseään Jussi ja vääpeli rinnakkain, siinä istuivat ja keskustelivat asioista. Jussi kertoi:

„Kotona pestään oikealla vedellä, eikä sitä tarvitse noitumalla ottaa, isä ja äiti kantavat sen purosta.” Vääpeli vähän hymyili Jussin kertomukselle, mutta ei sanonut mitään eikä selittänyt veden ottamisen salaisuutta, ajatteli vain että antaa Jussin elää omissa mielteissään. Jussi käski sitten vääpelin pesemään selkäänsä, huomauttaen, ettei äitikään sitä taida tulla pesemään, johon vääpeli vastasi: „Eipä taida tulla”, ja pesi sitten Jussin selän. Sen jälkeen he yhdessä läksivät kuivailemaan itseään ja pukemaan vaatteita päälle. Istuivat pukuhuoneessa Jussi, vääpeli ja toiset saunassa olleet miehet, hiljaisina ja hikisinä he siinä huokailivat. Ja katselivat tunteettomia tovereitaan. Hiljaisuuden katkaisi viimein eräs tapaus, joka ikipäiviksi jäi jokaisen mieleen. Vääpeli oli jo pukenut housut ja paidan päälleen ja oli juuri vetämässä saappaita jalkaansa, kun aliupseeri astui hänen eteensä ja ilmoitti, että alokkaat olivat saapuneet kylpemään. Mutta vääpeli keskeytti ilmoituksen viittaamalla kädellään, siitä aliupseeri käsitti, että oli vaiettava. Kaikki toiset nousivat seisomaan ja katsoivat suu auki vääpeliä ja sen jälkeen aliupseeria sekä toisiaan silmiin, kysyvinä ja pelästyneinä. Jussi otti vaatteet kainalonsa ja siirtyi pois vääpelin läheisyydestä ja toivoi, että silmänräpäyksessä voisi jättää tämän matoisen maailman vääpeleineen, saunoineen ja merkillisine vesikojeineen. Kaikki katsoivat toisiaan kysyvinä. Muistaen tapaukset saunassa he sanoivat:

„Olemme erehtyneet, erehtyneet olemme.”

Vääpeli Nasta.

Älkäämme unohtako hiihtämisen jaloa taitoa.

Hiihtäminen on kansamme varhaisin liikkumakeino. Esi-isämme ottivat talvisin suksensa, kun metsälle pau-lojaan, ansojaan ja muita pyyntivälineitään tarkastamaan ja kokemaan läksivät. Suksien avulla he nopeasti metsän kontion kiersivät ja saukon jälkiä sa-mosivat. Hiihtämällä he naapurin tarinoille tulivat ja menivät. Voimmekin sanoa, etteivät he talvella ilman suksia matkalle lähteneet.

Mutta kun asutus maassamme tiheni ja naapurien välinen taival lyheni, tiet ja muut liikkumisen helpot-tajat tulivat käytäntöön sekä metsän riista alkoi muut-taa toisille riistamaille, alkoi hiihtäminenkin vä-hentyä, niin että nykyisin ei enää varsinaisesti hiihdetä muualla kuin Pohjois- ja Itä-Suomessa, jossa nykyäänkin vielä suksia käytetään kulkuvälineinä. Hiih-tämisen merkityksen on puolustuslaitoksemme johto oivaltanut, koska hiihto on otettu palvelus- ja urheilu-ohjelmiin sekä ohjesääntöihin. Tuskinpa olisikaan meillä puolustuslaitoksessemme tehokkaampaa keinoa taistelukunnan kehittämiseksi kuin on taito oppia liik-kumaan suksilla. Sillä tiedämmehän, että maamme itäi-sin raja on vahvan lumikerroksen peittämä noin viiden kuukauden ajan vuodesta, sitäpaitsi on siellä harva asutus ja tietömiä taipaleita on vaikea liikkua ilman suksia. Näin ollen onkin välttämätöntä, että jokainen mies armeijassamme kykenee hiihtämään, toisin sa-noen liikkumaan suksien avulla vaivattomasti ja no-peasti. Liikkuminen suksilla on myöskin erinomaista urheilua, joten sen jo siltäkin kannalta katsoen on py-syttävä armeijamme ja kansamme yhtenä urheilulajina.

Surulla vain on todettava, että maamme eteläisim-missä pitäjissä asuvat ovat melkein kokonaan unohta-neet hiihtämisen taidon. Löytääpä sellaisia nuoria naisia ja miehiä, jotka eivät ole edes suksia nähneet-kään. Tähän on syy löydettävissä helposti. Ensiksi-kin on asutus tihentynyt, kulkuneuvot ovat huomatta-vasti koneellistuneet, autolla ajetaan talvisydännäkin ja siitä on seurannut, että siirtyminen paikasta toiseen käy helpommin edellä mainituilla kulkuvälineillä. Toi-seksi on tähän seikkaan vaikuttanut pukujen ja jalki-neiden kehitys. Selväähän on, että naisten on mahdo-ton hiihtää korkeakantaisilla ja matalavartisilla kiilto-nahkakengillä, eivätkä miehetkään enää käytä paula-kenkiä, kuten varhaisemmin on ollut tapana.

Mutta vaikka suksia ei enää tarvita yllämainittuun tarkoitukseen, olisi niiden siitä huolimatta oltava jokai-sen urheiluvälineenä. Sillä onko mitään sen terveelli-sempää, kuin talviaamuna hiihtää vaikka vain puoli tuntia hengittäen raitista talvi-ilmaa. Varmasti sujuu päivän työ reippaammin ja mieli pysyy virkeänä ras-kaammassakin ponnistuksissa. Olisi myöskin suotavaa, että tehtaissa ja koneiden ja muiden työvälineiden tuot-tamassa pölyssä ja vahvan ilman täyttämässä huo-neessa työskentelevät päivän työn päätyttyä kävisivät hiihtämässä, jotta mieli virkistyisi ja reipastuisi rait-tiin iltatuulen hivellessä kasvoja. Suotavaa myös olisi, että armeijamme huoltolaitoksissa ja esikunnissa pal-velevat aliupseerit päivän työn päätyttyä rientäisivät suksilleen, sillä tämä jos mikään antaa reipasta mieltä ja työntoa.

Siviilimies.

Säästäväisyyden avulla luodaan onnellisempi tulevaisuus.

Suomen puolustuslaitos on sitä varten, että kan-samme saisi vapaana ja rauhassa kehittyä yhä onnellisempaan tulevaisuuteen. Nykyistä onnellisempia ai-koja toivoo jokainen kansaansa ja maatansa rakastava kansalainen tuleville sukupolville. Monenlaisia keinoja ja monenlaisia ohjelmia on laadittu tuon onnellisem-man tulevaisuuden rakentamiseksi, mutta sangen useissa on se paha vika, että niiden toteuttaminen vaati-si paljon parempia ihmisiä kuin mitä ihmiset tavallise-sti ovat. Tällaisia ovat useat kommunistis-sosialisti-set yhteiskuntahaaveet. Niihin tuskin siis voimme luottaa.

Meillä on kuitenkin yksi keino, jolla voimme taata sekä itsellemme että tuleville sukupolville entistä pa-remmat olot isänmaassamme: säästämällä osan hank-kimistamme tuloista uutta työtä ja uusia tarpeita luo-vaan toimintaan. Siinä on keino, joka asteittain, por-ras portaalta johtaa kansamme paremmalle tielle, on-nellisempaan tulevaisuuteen. Eräs laajalle levinnyt op-piteoria kallaan, että jos me kaikki voisimme nauttia niissä tapauksissa kallistua vaa'an tälle toiselle puolelle. Me-hän joudumme usein pitkiksi ajoiksi jättämään kotome, jo-ten taloutemme, niin menestykselliset edellytykset kuin se sitä ennen omanneekin, joutuu kahtia ja näin jakautuneena enem-män tai vähemmän vaikeutuneeseen tilaan. Muutamissa ta-pauksissa saattavat myöskin luonnosta riippuvat olosuhteet vaikeuttaa taloustilannetta ja näin siis välillisesti myös emäntäväkemme toimintamahdollisuuksia. Ja heiltä kysytään silloin, ei ainoastaan käytännöllistä kykyä, vaan erinomaittain juuri määrättyjä luonteenominaisuuksia.

Mutta jos edelleen katselemme asiaa epäitsekäältä kan-nalta, niin huomaamme myös, että emäntäväkemme epäkiitol-lisissakin olosuhteissa suurin piirtein katsoen useammin on-nistuu tehtävässään kuin päinvastoin. Tilinpäätös ei siis osoita vaillinkia, mutta vahinko vain, että tämä usein voi jäädä joko huomaamatta tai vain omaan tietoisuuteemme.

Ja sitten hiukan toisenluontoisistakin asioista, mitkä kos-kevat meikälaista emäntäväkeä.

Etupäässä jonkunlaisen uutuutensa ja siitä johtuvan va-kiintumattomuutensa takia ovat aliupseeristomme yhteistoi-mintamuodot yleensä, muutamia poikkeuksia lukuunottamatta, vielä tavallaan lapsenkengissä. Mutta kokemus on silti osoit-tanut, että erinäisissä tapauksissa emme yksinomaan mies-voimin tyydyttävästi selviydy. Tämä koskee erityisesti aliup-seerikerhotoimintaa. Ovathan illanvietot niissä onnistumisensa puolesta suorastaan emäntäväkemme avuliaisuudesta riippu-vaaisia.

Sitä paitsi nyt Aliupseeriliiton toiminnan alkaessa tulee varmaankin ilmaantumaan myös monia uusia työmuotoja, joissa naistemme mukanaolo osoittautuu entistä välttämättö-mämmäksi.

Oma apuhan on aina parhain apu.

Näin ollen siis se seikka, että näin miehisten miesten leh-dessäkin joskus vaimoväkeämme muistamme, ei voine olla vältettävissä.

M. S—i.

Äsken jo tahtoi kärsivällisyyteni loppua siellä pienessä huoneessa sen miehen luona, joka siellä asui.”

„Vai niin otti lujalle.”

„On siinä ihmisten ja varsinkin sotamiehen kauhistus.”

„Tässä istuu nyt sama kauhistus”, aikoi vääpeli sanoa, mutta ei puhunut mitään, vaan hymyili itsekseen.

„Ei täällä taida saada oikein kunnollista saunaa-kaan, koska löylyäkin on niin vähän, että minua oikein palelee. Mene sinä ja heitä vähän lisää, osaat paremmin, kun olet jo useammin täällä kylpenyt.”

Vääpeli laskeusi lauteilta ja alkoi heittää löylyä. „Heitäpä oikein hyvästi, että vähän pääsee hikoilemaan, kun tässä ei ole edes vihtaakaan.”

Kiuas kihisi, pihisi, kohisi ja puhkui, että Jussia vähän pelotti ja vielä kummallisemmalla se tuntui, kun löyly heitettiin tai oikeammin vesi heitettiin omituisesta aukosta sisään, josta sitten löyly virtasi ulos levitin ympäri saunan. Useita kauhallisia heitti vääpeli vettä kiukaalle ja kuumuus alkoi käydä sietämättömäksi ja Jussi laskeusi hänelle ominaiseen asentoon sanoen:

Aliupseerit!

Suomen Aliupseeriliiton lyhyt historia voi merkitä yhden huomattavimman voiton tililleen, nim. oman äänenkannattajansa saamisen.

Lehden tarve huomattiin jo liiton perustavassa kokouksessa, sillä liitto tarvitsee yhdyssiteen liiton hallinnon, johtokunnan ja jäsenten välillä.

Nyt kun liitto julkaisee lehtensä näytenuumeron, toivon, että se saavuttaa kaikkien aliupseerien myötätunnon ja kannatuksen, sillä ilman kannatusta on liitto ja sen sanomalehti tuomitut kuolemaan.

Suomalainen aliupseeri! Liity Suomen Aliupseeriliittoon ja tilaa Suomen aliupseerien oma lehti, silloin olet täyttänyt yhden tärkeän velvollisuutesi, sillä siihen sinua velvoittaa asemasi ja arvosi Suomen armeijassa!

Aliupseerit! Tämän oman äänenkannattajamme kautta lausun teille tervehdykseni ja toivon, että te kanssani yhdytte kolminkertaiseen eläköön-huutoon Suomen Aliupseeriliitolle.

Yrjö Komonen

SANOI...

— Marssivarmistusta, sanoi sotamies, kun „puntikselle” mennessään nurkan takaa tien selvyttä kurkisti.

— Lentosuojaan, sanoi Naukkunen hiprakassa ojaan kaatuessaan.

— Merimiehen hauta, sanoi alokas ristireimarin nähdessään.

— Kaasuhälyytys, sanoi päivystäjä, kun herätystä toimitteli.

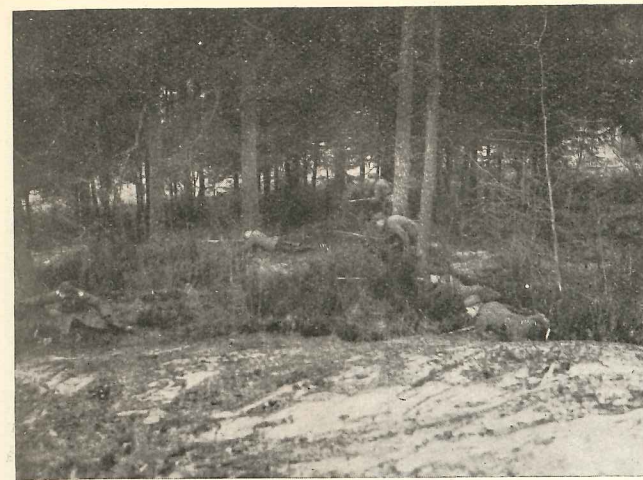
— Tämä on rikoslain soveltamista, sanoi lakitieteen yliopilas, kun sotaväessä arestiin joutui.

„Herää Suomi, niin loppuu yö, nouse jo pois jalopeura”,

lauoi silloin Arvi Jännes, kun Idän raskas käsi painoi ja rajuimmin runteli, tuo käsi, joka vuosisatoja on verta tämän maan sydäimestä puserthanut, tuo käsi, joka viimeisen tilkan kymmenkunta vuotta sitten aikoi maahan vuodattaa, silloin kun meille tarjottiin uudet opit: kavalla isänmaasi, ilmianna isäsi ja veljesi, polje alas uskosi, niin tulee onnen kultakäki kotitanhuasi veräjän pieleen kukkumaan, mutta jos esivaltaasi vastaan nouset, muista Siperiaa, Spalernajaa — Vaan ei ollut Suomi tyhjiin vuotanut, ei uusi oppi meihin tarttunut. Vielä virtasivat veret vuolaammin kuin koskaan ennen, pahemmin punotti Suomen keväinen hanki kuin aikoinaan Puolan, Lützenin tai Narvan tanner, ja missä ikinä silloin hanki hurmeentui, siellä syntyi elämää, syntyi yltäkylläistä elämää, vapautta, itsenäisyyttä, syntyi sinetti vapauskirjaamme, josta se oli aikaisemmin jäänyt pois. — Väärin laski vanha vainolainen, senkö maan sortavansa luuli, joka pienen peltouaukeaman korven keskelle raivasi pysyen kuuliaisena esi-isien uskolle, senkö kansan, jolle Vänrikki Stool oli runonsa laulanut ja Välskäre kertomuksensa kertonut. Senkö maan sortavansa luuli, jonka osana oli läpi vuosisatojen ollut toisten turvana taistella!

Samaa kansaa oli se joukko, joka v. 1918 auran miekkaan ja virsikirjan kivääriin vaihtoi, tehden samoin kuin esi-isänsä ennen. Eivätkö sen kansan pojat olisi omaa kunniaitaan kirjastaa osanneet — sen kansan pojat, joiden taatot aikoinaan Ruotsin rauhaa turvasivat, ammoin sinikeltaisille väreille sen kunnian korjasivat, mikä Svean sotahistoriassa on suurinta ollut, jotka Balkanilla opettivat maailmalle, ettei Idän kaksipäisen kotkan armeijassa ole vain puolustajiksi ja perääntyjiksi koulutettuja miehiä, vaan oli niitäkin, jotka tulehen riemulla astuivat. Oli sellaisia miehiä silloin tsaarilla valtakuntansa pohjois-läntisellä kolkalla. Mutta Suomi ei taistellut viimeistä taisteluaan vieraan vallan värien alla, ei kolmen kruunun kunniaaksi — ei myöskään venäläisten voiton vuoksi. Valkoisten hankien ja sinisten vesien puolesta silloin peistä taistettiin. Oman kodin ja konnun puolesta itärajaa kohti kuljettiin. — Silloin se olisi ollut turhaa. Raja ei ole nyt idässä tai lännessä. Nyt on *raja sekä idässä että lännessä*, ja siksi liehuukin täällä vain sinivalkeita vaatteita. Liehuu satuhantaisena yli koko Suomen niemen — eikä vain tuhatjärvien maassa, vaan kaikkialla yli koko maanpiirin, missä Suomen mies tai nainen eteenpäin ponnistaa tai missä suomalainen laiva valtamerta halkoo. Missä kansalaisemme meidän etujamme valvovat, siellä liehuu myös sininen risti valkealla vaatteella osoittaen, että meillä on oikeus itsenäisenä kansana elää ja olla.

Suomi on herännyt — nyt on vain valveilla pysyttävä. Itsenäinen Suomi on syntynyt — itäänpäin on raja syntynyt ja meille on annettu sen suojaamisen ja turvaamisen velvollisuus — ellemme sitä täytä, otetaan se meiltä pois. — Emme mekään ole täällä sotaa varten, vaan rauhaa ja rajaa turvaamassa. Mutta olemme varmoja, että kansassamme löytyy monia, jotka eivät jaksata tajuta sitä korkeata kutsumusta, jota mies sotilaana täyttää. Ehkäpä se juuri asevelvollisista tuntuu raskaimmalta. Useinhan tulevat omaiset ja koti miehen — koti, jota suojelemaan he ovat lähteneet, sitä kotia muistellessaan unohtavat he usein tehtävänsä sen suojelijana. Palvelusaika, vaikka se on lyhytkin, kangastaa mielessä niin toivottoman pitkältä, esimiehet tuntuvat kovilta ja elämä kiu-

Kouluutusta taistelua varten.

saavalta. Sitä se on varmasti veltosti huokailevalle ja laiskuuden välinpitämättömyyteen kietoutuneelle miehelle, jolle elämän taistelu on kurja painajainen ja itse elämä pelkkää uinailua. Niille mutta myös vain niille asevelvollisen elämä on varmasti vaikeaa.

Kansamme keskuudessa on miehiä, jotka mieluummin näkisivät neuvostolan punavaatteen siniristimme asemella. Heidän mielestään ovat vapaustaistelujamme vääryyttä tehneet. Sellaiselle, joka mieluummin olisi ryssän orja kuin suomalaisen sotilas nurkuen suorittaessaan asevelvollisuuttaan, vapauttaa hintaa, halveksien asemaansa ja tehtävänsä, on itsenäisyys vääryyttä ja isänmaa itärajan takana.

Olkaamme kaikki ylpeitä, että kuulumme kansaan, jossa jokaisella kunnan ja kunnian miehellä ei ole vain velvollisuutta, vaan myöskin oikeus esiintyä isänmaansa puolustajana.

Voi meitä jollemme täällä saisi olla! Voi Suomen maata, jollei sinun asekelipoisilla miehilläsi tätä kunniavelkaa kaatu-neille vapaussankareillesi olisi. Kurja se kansa, jonka asekel-poinen osa ei kykene ottamaan kivääriä olalleen. Sääli sitä maata, jonka parhaat pojat nurkuen tätä erikoistehtävänsä täyttävät, sen kansan lapset eivät ole asemansa arvoisia.

Tämä on vääjäämätöntä totuutta. Vain sillä voi kansa, että sen asekelpoiset miehet oman isänmaansa puolesta uskaltavat vaaran uhatessa oman olemassaolonsa uhrata, todistaa olevansa todellinen kansa, oikeutettu elämään maailmassa.

Kun vapautemme horjuu ja kun idästä musta pilvi nousee ja rajarauhamme rikkoutuu, silloin meillä on tosi edessä. Laulakaamme silloin lämpimämmin kuin koskaan ennen „veri, henki Suomellemme”, ja jättäkäämme se, mikä meille on suojattavaksi annettu, jälkeemme parempana ja eheämäksi rakennettuna tulevalle sukupolvelle.

Muistaessamme aina laulun: „Vaikk’ onni mikä tulkohon, maa isänmaa se meille on”, saamme päivätyömme lopussa saman parhaan tunnustuksen kuin Hannu Munter: „Hän oli suomalainen”.

O. Toimela.

Säästäväisyyden avulla luodaan onnellisempi tulevaisuus.

Suomen puolustuslaitos on sitä varten, että kansamme saisi vapaana ja rauhassa kehittyä yhä onnellisempaan tulevaisuuteen. Nykyistä onnellisempia aikoja toivoo jokainen kansaansa ja maatansa rakastava kansalainen tuleville sukupolville. Monenlaisia keinoja ja monenlaisia ohjelmia on laadittu tuon onnellisemman tulevaisuuden rakentamiseksi, mutta sangen useissa on se paha vika, että niiden toteuttaminen vaatisi paljon parempia ihmisiä kuin mitä ihmiset tavallisesti ovat. Tällaisia ovat useat kommunistis-sosialistiset yhteiskuntahaaveet. Niihin tuskin siis voimme luottaa.

Meillä on kuitenkin yksi keino, jolla voimme taata sekä itsellemme että tuleville sukupolville entistä paremmat olot isänmaassamme: säästämällä osan hankkimistamme tuloista uutta työtä ja uusia tarpeita luovaan toimintaan. Siinä on keino, joka asteittain, porras portaalta johtaa kansamme paremmalle tielle, onnellisempaan tulevaisuuteen. Eräs laajalle levinnyt opiteoria kyllä julistaa, että lisäarvon pidättäminen palkannauttijoiden suorittamasta työstä on muka riistämistä, mutta ilman tulevia tarpeita varten koottua pääomaa emme voi kehittää olojamme nykyistä paremmalle kannalle. Jos kulutamme kaiken sen, mitä parhaina päivinämmen kykenemme hankkimaan, ei meillä ole huonojen päivien varalle mitään. Jos emme jätä osaa työmme tuloksista käyttämättä, eivät lapsemme emmekä mekään voi luoda mitään uusia, meille nykyisin tuntemattomia kulttuuritarpeita. Ja mikä pahinta: me emme voi luoda armeijastamme kunkin ajan vaatimaa puolustuslaitosta, sillä sen kehittäminen vaatii ennen säästettyjen pääomien avulla valmistettavia puolustusvälineitä, ja niiden käyttäjiksi isänmaataan rakastavia, siinä onnellisina eläviä kansalaisia.

Jokainen säästetty markka, jonka olemme pidättäneet omasta nautinnostamme, on osaltaan takaamassa meille ja tuleville sukupolville rauhan turvissa kehittyvää parempaa tulevaisuutta. Pitäkäämme tämä mielessämme ja koettakaamme joskus kieltää itseltämme joitakin — ehkä vain näennäisiä — elämän vaatimuksia tulevaisuuden hyväksi. Kun me tämän tajuamme ja sen mukaan toimimme, täytämme kunnialla velvollisuutemme isänmaatamme ja kansamme kohtaan. Meidän tehtävämme on säästää kansamme sodan kauhulta. Säästäkäämme myös sen onnellisemman tulevaisuuden luomiseksi ja puolustamiseksi jotakin

Toivo Uskola.

Ilmoituslehtemme säännöllisestä ilmestymisajasta ja tilaushinnasta ilmoitetaan seuraavassa numerossa.

Suomalaisen soturin

savuke on mieto ja maukas, sinivalko-
rasiainen PIKKU-KERHO

*Rasian koko on kuin vartavasten tehty asetakin taskuun
soveltuvaksi ja sisältää se päiväksi parahiksi riittävän
„rautaisen annoksen”.*

VIIPURIN TUPAKKA O. Y.
VIIPURI

Smk. 3:—

Helsinki 1929. Kirjapaino-Oy. Alfa.

SUOMEN ALIUPSEERI

NÄYTENUMERO 2
TOUKOKUUN 1 PÄIVÄNÄ

1930